

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/20/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518202187
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3518202187.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu T., právne zastúpeného B. proti A., o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 20. októbra 2021, č.k. 5C/43/2018-246 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 6. decembra 2021, č.k. 5C/43/2018-253, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11.700,- eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Výrokom III. dopĺňacieho rozsudku rozhodol, že žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 21 ods. 1, 9 zák. č. 171/93 Z.z. o policajnom zbore, § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 a 3, 4, § 15, § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplataenia 11.700,- eur titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Svoj žalobný návrh odôvodnil tým, že na základe kúpnej zmluvy zo dňa 05.10.2015 kúpil od predávajúceho E. I., bytom v C., J. XX za kúpnu cenu 11.700,- eur osobné motorové vozidlo P. R. X,X V., oranžová metalíza, r.v. XXXX. Spolu s predmetným motorovým vozidlo žalobca prevzal všetky potrebné listiny vrátane Odborného posudku o kontrole originality vypracovaného Pracoviskom kontroly originality v C.. Po podpise kúpnej zmluvy, uhradení kúpnej ceny a odhlásení vozidla na Okresnom dopravnom inšpektoráte (ďalej len „ODI“) v C., žalobca bez problémov prihlásil vozidlo do evidencie na ODI v G.. Po viac ako roku užívania žalobca pristavil na základe predvolania na ODI G., kde bolo vozidlo zaistené z dôvodu podozrenia, že súvisí so spáchaním trestného činu. Vozidlo bolo rozhodnutím OR PZ ODI G. zo dňa 25.01.2017 natrvalo vyradené z evidencie, keďže bolo expertíznym skúmaním zistené pozmenené VIN číslo, pričom pôvodné VIN číslo patrilo odcudzenému vozidlu. Žalobca podal trestné oznámenie na predávajúceho za podvod a zaujímal sa o osud vozidla. Zo strany príslušníkov PZ mu bolo oznámené, že na vydanie vozidla nemá nárok, neboli mu poskytované všetky informácie a trestné oznámenie bolo odmietnuté. Následne sa žalobca dozvedel, že zaistené vozidlo bolo bez jeho vedomia vydané inej osobe, ktorá si na jeho vydanie uplatnila nárok. Žalobca vozidlo riadne kúpil, zaplatil kúpnu cenu, a vzhľadom na všetky doklady k vozidlu a

jeho pôvodu vrátane vykonanie kontroly originality nemal žalobca ani najmenšie pochybnosti o tom, že by mohlo vozidlo pochádzať z trestnej činnosti. Vozidlo bolo zaistené podľa § 21 zákona č. 171/1993 o Policajnom zbore. Príslušníci PZ mali preto po uložení veci do úschovy písomne oznámiť osobe, ktorá si na jej vydanie uplatnila nárok, čiže žalobcovi, aby si v lehote 60 dní uplatnil vlastnícke právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Príslušníci PZ však takto nepostupovali. Žalobca preto podal na ich postup dňa 09.10.2017 sťažnosť. Táto bola Ministerstvom vnútra, sekciou kontroly a inšpekčnej služby vyhodnotená ako oprávnená. Voči konkrétnemu príslušníkovi boli vyhovené opatrenia, jeho priamym nadriadeným mu bola uložená výčitka. Z uvedených skutočností nepochybne vyplýva, že konajúci príslušník PZ nesprávnym úradným postupom znemožnil uplatnenia práv žalobcu domáhať sa určenia vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu na súde. Vzhľadom na to, že vozidlo už bolo vydané tretej osobe, nemá žalobca v súčasnosti žiadnu možnosť reálne sa domáhať fyzického vydania vozidla. Voči Ministerstvu vnútra SR si preto uplatňuje nárok na náhradu škody pozostávajúcej z kúpnej ceny vozidla t.j. 11.700,- eur. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu ako dôvodný v celom rozsahu. Mal za preukázané naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že naplnenie prvého predpokladu - nesprávny úradný postup konajúceho príslušníka PZ žalovaný nerozporoval. Zo strany povereného príslušníka PZ došlo k porušeniu § 21 ods. 9 zákona o Policajnom zbore, keď tento žalobcu ako osobu, ktorej bola zaistená vec, písomne neinformoval o možnosti uplatniť si v zákonom stanovenej lehote vlastnícke alebo iné právo k zaistenej veci na príslušnom súde, za čo mu priamym nadriadeným bola uložená výčitka. Túto skutočnosť mal súd jednoznačne preukázané oznámením Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 21.11.2017 v spojení s oznámením Okresného riaditeľstva PZ v G. zo dňa 08.12.2017. Medzi stranami ostala sporná otázka, či žalobca preukázal kumulatívne naplnenie ostatných dvoch predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu t.j. vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal, že skutočne došlo k zmenšeniu jeho majetku o zaplatenú kúpnu cenu, nakoľko v konaní nepredložil ako dôkaz príjmový doklad ani potvrdenie o uhradení kúpnej ceny bezhotovostným prevodom. Súd prvej inštancie uviedol, že je pravdou, že žalobca nepredložil žiadny z uvedených listinných dôkazov avšak vyhodnotením ostatných vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti mal za dostatočne preukázané, že žalobca dňa 05.10.2015 uhradil k rukám splnomocnenca predávajúcej kúpnu cenu vo výške 11.700,- eur v hotovosti. Táto skutočnosť vyplýva z výpovede samotného žalobcu, ktorá sa v tejto otázke do detailov zhodovala s výpoveďou jeho manželky, svedkyne E. B., z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá preukazuje zdroj uvedených finančných prostriedkov a ktorá bola uzavretá v čase bezprostredne predchádzajúcemu uzavretiu kúpnej zmluvy. Rovnako túto skutočnosť potvrdzuje samotný fakt, že žalobca sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zaplatenej kúpnej ceny domáhal od predávajúcej L. I., ktorá túto skutočnosť nerozporovala ani v samotnom konaní o zaplatenie vedenom pod sp. značkou 5C/28/2017, ani následne v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom B. Z. K. so sídlom v C.. Predmetné exekučné konanie bolo v zmysle § 48 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii Z.z. zastavené v dôsledku skutočnosti, že na majetok povinnej bol vyhlásený konkurz, medzičasom zrušený nakoľko konkurzná podstata nedokázala pokryť ani náklady konkurzu. Týmto mal súd prvej inštancie za preukázanú nevyhnutnosť nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe - L. I. ktorá tento prospech získala, a bola povinná ho vydať a tým aj s konečnou platnosťou ustálenú výšku vzniknutej škody. Keďže v exekučnom konaní sa nepodarilo od uvedenej osoby vymôcť žiadnu sumu, výška škody dosahovala plnú sumu kúpnej ceny. Zároveň súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi nesprávnym úradným postupom, keď žalobcovi nebola oznámená zákonným spôsobom možnosť uplatniť si vlastnícke právo k zaistenej veci na príslušnom súde a vznikom škody je bezprostredná súvislosť. Tým, že si žalobca neuplatnil svoje vlastnícke právo k predmetnému osobnému automobilu na súde, pričom povaha súdneho rozhodnutia by v tomto prípade mala deklaratórnu povahu, došlo jednoznačne k zmenšeniu jeho majetku a teda k vzniku škody, nakoľko predmetná vec bola následne vydaná tretej osobe, ktorá si na ňu uplatnila nárok. Túto skutočnosť pritom podľa názoru súdu neovplyvňuje fakt, že žalobcovi súbežne vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, nakoľko táto pohľadávka žalobcu je ako už bolo uvedené s konečnou platnosťou nevyhnutná. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný preukázal kumulatívne naplnenie všetkých zákonných predpokladov na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným postupom. Žalobe preto v celom rozsahu vyhovel. O náhrade trov prvostupňového ako aj odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov prvostupňového ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vrátane dopĺňacieho rozsudku zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne. Uplatnil odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP s tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že žalobca žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 25.06.2018, žaluje žalovaného o náhradu skutočnej škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý je zákonom špeciálnym voči Občianskemu zákonníku. Citoval ust. § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. s tým, že pre vznik zodpovednosti za škodu musia byť kumulatívne splnené všetky predpoklady pod písmenami a/ až c/. Nepostačuje teda iba existencia nesprávneho úradného postupu, je súčasne potrebné preukázať vznik a existenciu skutočnej škody, ako aj jej výšku a v neposlednom rade aj existenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a preukázanou skutočnou škodou. Uviedol, že žalobca preukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu príslušníka PZ, ktorý žalovaný nerozporoval, len sa ohradil voči nepravdivým tvrdeniam strany žalobcu o tom, že žalobca nebol ústne upovedomený príslušníkom PZ o svojom práve uplatniť si nárok na určenie vlastníckeho práva alebo iného práva k zaistenej veci na príslušnom súde v zmysle § 21 ods. 9 zákona o PZ. Napriek tomu, že bol žalobca o tomto práve viackrát osobne príslušníkom PZ upovedomený/poučený, dobrovoľne sa rozhodol, na základe svojej vlastnej slobodnej vôle, že žalobu o určenie vlastníckeho práva si na príslušnom súde neuplatní. Tvrdil, že mieni žiadať náhradu od osoby, ktorá mu motorové vozidlo odpredala a zároveň tvrdil, že sa pokúsi odkúpiť motorové vozidlo od jeho súčasného majiteľa v Z. tak, ako to pred príslušníkmi PZ neustále prezentoval a od ktorých preto požadoval uviesť kontakt na španielsku stranu, v čom mu príslušník PZ aj vyhovel. Uviedol, že o pravdivosti obsahu žalobcom spochybňovaných úradných záznamov OR PZ v G. svedčí aj tá skutočnosť, že žalobca podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 11.700,- eur proti žalovanej p. L. I. vedenej pod sp. zn. 5C/28/2017, kde bolo vydané rozhodnutie, ktorým súd jednoznačne určil škodcu, ktorým je p. L. I., ktorá bola právoplatne zaviazaná povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 11.700,- eur, teda sumy, ktorá predstavuje nárokovanú výšku škody aj v tomto období. I napriek uvedenému sa žalovaný o tejto skutočnosti dozvedel až na pojednávaní dňa 18.03.2019. Žalovaný zastáva názor, že strana žalobcu úmyselne neuviedla skutočný stav veci a zamlčala stav výsledku konania sp. zn. 5C/28/2017, ktoré vyústilo v exekučné konanie, o stave ktorom mal žalovaný oprávnenosť vedieť, pretože všetky úkony, týkajúce sa tejto právnej veci, zohrávajú význam aj pre toto konanie. Žalovaný rozporoval existenciu žalobcom tvrdenej skutočnej škody ako ďalšieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu počas celého konania a tvrdil, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o existencii skutočnej škody vo výške 11.700,- eur, ktorá má predstavovať kúpnu cenu za kúpu motorového vozidla. I napriek uznaniu námietok žalovaného súdom prvej inštancie, že žalobca nepredložil žiadny z dôkazov, ktorý by preukazoval existenciu skutočnej škody, súd prvej inštancie mal za to, že tvrdenia žalobcu o vzniku skutočnej škody má za preukázané tým, že svoje presvedčenie oprel o výpoveď samotného žalobcu, ktorá sa má v tejto otázke do detailov zhodovať s výpoveďou jeho manželky, ako aj z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa súdu prvej inštancie má túto skutočnosť potvrdzovať aj samotný fakt, že žalobca sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zaplatenej kúpnej ceny, domáhal od predávajúcej L. I., ktorá túto skutočnosť nerozporovala ani v samotnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 11.700,- Eur vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5C/28/2017, (teda v konaní, v ktorom bol škodca jednoznačne určený), ani následne v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom B. Z. K. so sídlom v C.. Ďalej uviedol, že nepreukázanie existencie skutočnej škody spôsobmi, ktoré jediné sú relevantné v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to predložením príjmového pokladničného dokladu o úhrade kúpnej ceny v hotovosti alebo predložením potvrdenia vystaveného bankovou inštitúciou o bezhotovostnom prevode financií vo výške kúpnej ceny, otvára pomerne širokú škálu možností ďalšieho výkladu, prečo nemohlo dôjsť k zákonom očakávanému preukázaniu tvrdenej skutočnej škody. Vyslovil názor, že žalobca existenciu skutočnej škody jednoznačne nepreukázal. Súd prvej inštancie en bloc prebral tvrdenia žalobcu a dokonca mal za to, že postačuje svedecká výpoveď manželky žalobcu, ktorá však má logicky ten istý záujem na veci, teda aj jej tvrdenia sú akoby „doma dohodnuté“ a teda aj zhodné s tvrdeniami žalobcu, z čoho jednoznačne vyplýva, že vonkoncom nejde o výpoveď nezávislého svedka, a preto ani nie je možné na takú výpoveď prihliadať, ako na výpoveď objektívnu. Mal za to, že neobstojí ani tvrdenie súdu prvej inštancie, že existenciu skutočnej škody má preukázanú aj z toho dôvodu, že žalobca predložil súdu prvej inštancie zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá má preukazovať zdroj finančných prostriedkov a ktorá bola uzatvorená v čase bezprostredne pred uzatvorením kúpnej zmluvy, a teda má byť dôkazom

preukázania existencie skutočnej škody. Žalovaný zastáva názor, že táto zmluva v žiadnom prípade nepredstavuje takýto dôkaz, nakoľko tieto finančné prostriedky mohli byť použité na akýkoľvek účel a v tomto prípade sa tiež otvára široká škála možností použitia tohto spotrebného úveru, o to viac, keď samotná zmluva o úvere neobsahuje konkrétnu špecifikáciu účelu, na ktorý majú byť finančné prostriedky použité. Mal za to, že v tomto prípade nebola podaná žaloba, v ktorej by bol uplatnený nárok o náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 11.700,- eur, o ktorej by súd rozhodoval na základe vlastnej voľnej úvahy. Žalovaný naďalej rozporoval existenciu tvrdenej skutočnej škody, ktorú si žalobou žalobca uplatňuje, nakoľko má jednoznačne za to, že žalobca túto nepreukázal. Žalobca k žalobe nepriložil žiaden z relevantných dokladov, ktorý by preukazoval, že skutočne došlo k vyplateniu kúpnej ceny. Predloženie jedného z uvedených dokladov považuje žalovaný v tomto konaní za zásadné. Kúpna zmluva týmto dôkazom nie je. Žalovaný mal jednoznačne za to, že žalobca nepreukázal, že skutočne došlo k zmenšeniu jeho majetku, prípadne zníženiu majetkových hodnôt o sumu 11.700,- eur, preto súčasne žalovaný opätovne namietal, že neboli predložené riadne listinné dôkazy, ktoré by žalobcom tvrdenú skutočnú škodu preukazovali. Žalovaný rozporoval žalobcom tvrdenú existenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci a (tvrdenou, ale nepreukázanou) skutočnou škodou, ako ďalšieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu počas celého konania a tvrdil, že žalobca okrem toho, že nepreukázal existenciu skutočnej škody, nepreukázal ani svoje tvrdenia o existencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a (tvrdenou, ale nepreukázanou) skutočnou škodou. Tvrdenia právneho zástupcu považoval za pokrivené/zavádzajúce, keď tvrdí, že p. L. I. žalobca žaloval až subsidiárne, keďže v postupe riešenia predmetnej právnej veci žalobcu je nad všetko jasný opak. Žalobca nie subsidiárne, ale prioritne žaloval p. L. I. o vydanie bezdôvodného obohatenia, čo však zároveň svedčí o tom, že uznáva existenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi uzatvorením kúpnej zmluvy a vznikom tvrdenej škody. Až po tom, čo vyšlo najavo, že skutočný škodca je nesolventný, a teda neexistuje žiadna nádej o vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 11.700,- eur. Odvtedy žalobca so svojím právnym zástupcom menili celú taktiku postupu v konaní tvrdiac, že jediný zodpovedný za žalobcom (tvrdenú, ale nepreukázanú) skutočnú škodu je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom práve Slovenská republika. Pokiaľ súd prvej inštancie v rozsudku tvrdí, že dospel k názoru, že nakoľko žalobcovi nebola oznámená zákonným spôsobom možnosť uplatniť si vlastnícke právo k zaistenej veci na príslušnom súde, malo by automaticky toto konanie príslušníka PZ predstavovať bezprostrednú súvislosť so vznikom (tvrdenej, ale nepreukázanej) skutočnej škody, ide o tvrdenia súdu prvej inštancie, bez akéhokoľvek opodstatneného ďalšieho zdôvodnenia tohto tvrdenia, a to všetko bez spravodlivého vyhodnotenia, ako k vzniku (tvrdenej, ale nepreukázanej) skutočnej škody došlo, v čom súd prvej inštancie vidí splnenie tohto posledného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, teda bez spravodlivého posúdenia či skutočne k (tvrdenej, ale nepreukázanej) skutočnej škode došlo v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Zákon totiž existenciu príčinnej súvislosti vyžaduje práve a len medzi protiprávnym úkonom a v súvislosti s ním vzniknutou škodou, a nie medzi udalosťou, ktorá je už následkom porušenia právnej povinnosti a ďalšou škodou. Predpokladom úspešnosti v konaní o náhradu škody je preukázanie vzniku škody, porušenia právnej (zákonnej alebo zmluvnej) povinnosti a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Ak sa žalobca domáha náhrady škody, musí preukázať, že mu (tvrdená, ale nepreukázaná) skutočná škoda preukázateľne vznikla v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, čo sa však podľa žalovaného nestalo. Žalovaný pripomínal, že len subjektívne pocity žalovaného nie sú spôsobilé na konštatovanie existencie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou, ale dokonca nepreukázanou skutočnou škodou. Záverom žalovaný zastával názor, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a teda konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že v plnom rozsahu sa stotožňuje s napadnutými rozsudkami súdu prvej inštancie, tieto považuje za správne, vydané po skutočne dôslednom vyhodnotení všetkých dôkazov. Naopak zastával názor, že rozsudky vychádzajú zo správneho právneho posúdenia veci a konanie nemá inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako tvrdí žalovaný. Mal za to, že súd prvej inštancie v konaní vykonal skutočne množstvo dôkazov, ktoré následne správne a logicky posúdil a svoje závery náležite odôvodnil v odôvodnení rozsudkov. Vykonanými dôkazmi boli len potvrdené skutočnosti uvádzané v priebehu celého konania žalobcom.

4. Žalovaný v následnej replike uviedol, že žalobca sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného nevyjadril k meritu veci, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazoval, len sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie prezentovaným v predmetných rozsudkoch. Uviedol, že n block sa pridrižiava svojho právneho presvedčenia vyjadreného v odvolaní a preto opätovne navrhol zmenu napadnutých rozsudkov a zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok a vzhľadom na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež, či postupom súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

7. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo vyhovené nároku, ktorý strana sporu žalobou uplatnila, či pre ktoré bol tento zamietnutý, je pre tieto veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

8. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

9. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidas v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/ Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

10. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené

požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že žalovaný sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

11. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offa nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok, teda nedošlo z hľadiska vyššie uplatnených odvolacích námietok k naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP.

12. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ďalšie odvolacie námietky žalovaného smerujú proti ním tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Odvolací súd preto považuje vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného za neopodstatnené.

17. Predovšetkým odvolací súd vo vzťahu k vecným odvolacím námietkam žalovaného produkovaných v odvolacom konaní uvádza, že v zásade celá ich ťažisková časť už bola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dostatočne a správne a plne vyčerpávajúco vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia.

18. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva:

19. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie záverov súdu prvej inštancie, ktorý uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.700,- eur titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle súdom prvej inštancie citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania

súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu ako dôvodný v celom rozsahu. V predmetnom spore bolo podľa názoru súdu preukázané naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval správne, keď na daný prípad aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. a skúmal všetky predpoklady zodpovednosti žalovaného za vznik škody.

20. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou. Zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Nesplnením čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosť za škodu nemožno zbaviť. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik a existencia škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou.

21. V konaní bolo nesporné, že žalobca ako kupujúci a E. I. ako predávajúci uzatvorili podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka dňa 05.10.2015 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo P. R. X.XDCi, oranžovej farby, s VIN č. Z rok výroby XXXX, EVČ: C za kúpnu cenu 11.700,- eur. Predávajúci a kupujúci sa dohodli, že kupujúci uhradí kúpnu cenu v hotovosti pri podpise zmluvy alebo bezhotovostným prevodom na bankový účet predávajúceho v deň podpisu zmluvy. Základnou povinnosťou kupujúceho podľa § 588 Obč. zák. je prevziať predmet kúpy a zaplatiť kúpnu cenu. Spôsob či mechanizmus zaplatenia kúpnej ceny je vecou dohody zmluvných strán, nie je vylúčené, aby k zaplateniu kúpnej ceny došlo v hotovosti pri podpise zmluvy, resp. na určený bankový účet podľa dohody zmluvných strán, ku ktorému má predávajúci dispozičné oprávnenie. V danej veci si účastníci kúpnej zmluvy v článku III. dohodli, že v prípade, ak dohodnutá kúpna cena za predmetné motorové vozidlo nebude predávajúcemu uhradená riadne a včas, predávajúci je oprávnený odstúpiť od zmluvy. O zaplatení kúpnej ceny kupujúcim predávajúcemu ani odvolací súd nemal pochybnosti. Skutočnosť, že na zaplatenie kúpnej ceny bol použitý úver nasvedčuje zmluva o splátkovom úvere zo dňa 24.09.2015, ako aj tá skutočnosť, že pôvodný predávajúci nenamietal nezaplatenie kúpnej ceny, od kúpnej zmluvy v zmysle článku III. kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny neodstúpil. Žalobcovi motorové vozidlo, ktoré nadobudol predmetnou kúpnu zmluvou, bolo povereným príslušníkom PZ v G. zaistené podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (potvrdenie o zaistení veci č.p. U.-G.-U zo dňa 22.11.2016) z dôvodu podozrenia, že vec súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zaistenie skutkového stavu veci, alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku. Nakoľko k zaisteniu sporného vozidla došlo postupom podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z., bolo povinnosťou policajného orgánu následne postupovať podľa § 21 ods. 9 zák. o Policajnom zbore, podľa ktorého, ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvar Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde.

22. Citované zákonné ustanovenie je jasné, presné, nezvádza k rôznym výkladom. Zákonodarca v ust. § 21 ods. 9 cit. zák. upravil osobitným spôsobom postup útvaru Policajného zboru, ale osobitným spôsobom upravil aj postup osoby, ktorej bola vec zaistená a síce tak, že táto mohla (len) v lehote 60 dní od doručenia písomného oznámenia o možnosti uplatniť si vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde takto postupovať. Z obsahu spisu vyplýva, že policajný orgán nepostupoval v súlade s ust. § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z.z., keď napriek zákonnej povinnosti neodkázal žalobcu na uplatnenie si vlastníckeho práva v občianskom súdnom konaní. Uvedené potvrdzuje aj oznámenie Okresného riaditeľstva PZ v G. zo dňa 08.12.2017, v ktorom k sťažnosti žalobcu uvádza, že mal za preukázané, že konanie príslušníka policajného zboru z odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v G. bolo v rozpore s ust. § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore, čím vyhodnotil sťažnosť žalobcu ako opodstatnenú a zároveň žalobcovi oznámil, že priamym nadriadeným príslušníka policajného zboru zodpovedného za zistené nedostatky boli prijaté opatrenia za účelom ich okamžitého odstránenia a príslušníkovi policajného zboru zodpovednému za zistené nedostatky bola priamym nadriadeným uložená výčitka v zmysle § 54 zák. č. 73/1993 Z.z. Súd prvej inštancie tak správne vyvodil splnenie predpokladu na vznik škody, a to nesprávny úradný postup, vychádzajúc aj z vyrozumenia Okresného riaditeľstva PZ v G. zo dňa 29.12.2017. Zo strany povereného príslušníka PZ došlo k

porušení § 21 ods. 9 zákona o Policajnom zbore, keď tento žalobcu ako osobu, ktorej bola zaistená vec, písomne neinformoval o možnosti uplatniť si v zákonom stanovenej lehote vlastnícke alebo iné právo k zaistej veci na príslušnom súde, za čo mu priamym nadriadený bola uložená výčitka.

23. Nesprávnym úradným postupom je akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci štátneho orgánu, pri ktorej dochádza k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre počínanie si štátneho orgánu pri jeho činnosti alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu. Spravidla pôjde o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. Hoci nie je vylúčená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu sami o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú, a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neprejaví alebo ide o inú nečinnosť či iné vady v spôsobe vedenia konania.

24. Vo vzťahu k ďalšiemu predpokladu zodpovednosti žalovaného za vznik škody, t.j. vznik samotnej škody sa odvolací súd stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o jej preukázaní na základe vykonaného dokazovania (bližšie bod 21). Možno prisvedčiť žalobcovi, že uplatnená škoda, tak ako bola vyjadrená a vyčíslená, môže predstavovať škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom.

25. Následne potom správne súd prvej inštancie vyvodil, že je možné konštatovať aj existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Pokiaľ žalobca žiadal policajné orgány o vydanie veci, je treba poznamenať, že pokiaľ tak urobil v relevantnom čase, teda pred vydaním veci policajným orgánom tretej osobe - spoločnosti M., vznikol mu nárok na náhradu škody v dôsledku toho, že policajný orgán postupoval v rozpore s ust. § 21 zák. č. 171/1993 Z.z., keď napriek riadnemu uplatneniu práva na vydanie veci žalobcom, túto mu nevydal a ani ho neodkázal na uplatnenie si vlastníckeho práva v občianskom súdnom konaní.

26. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalovaného nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

27. Záverom odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalovaného obsiahnutými v jeho odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal, a preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).